

РЕШЕНИЕ

№ 345

гр. София, 11 октомври 2023 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети септември две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА МИХАЙЛОВА и прокурора от ВКП Антоанета Близнакова изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 546/2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба, подадена от защитника на подсъдимия П. А. К. срещу въззивна присъда № 53/ 04.11.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 764/ 2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас. В жалбата се излагат твърдения за необоснованост и незаконосъобразност на въззивния съдебен акт. В писмено допълнение се сочат по - подробни съображения в подкрепа на изложените в жалбата оплаквания, като се прави искане за отмяна на въззивната присъда и оправдаване на подсъдимия.

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд защитникът на подсъдимия поддържа касационната жалба и пледира за уважаването ѝ по изложените в писменото допълнение доводи. Прокурорът от Върховна касационна прокуратура пледира за оставяне на касационната жалба без уважение, поради нейната неоснователност.

Подсъдимият П. К., редовно призован, не се явява в съдебното заседание.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 60/28.04.2022 г., постановена по н.о.х.д. № 2930/ 2021 г. по описа на Районен съд – Бургас, подсъдимият П. А. К. е признат за невиновен и на основание чл. 304 от НПК е оправдан изцяло по повдигнатото от РП- Бургас обвинение за извършено престъпление по чл. 311, ал.1, вр. с чл. 26, ал.1 от НК.

Представителят на РП – Бургас останал недоволен от първоинстанционната присъда и подал срещу нея протест пред Окръжен съд – Бургас с искане за отмяната ѝ и осъждане на подс. К. по повдигнатото му обвинение.

С въззивна присъда № 53/2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 764/2022 г., предмет на настоящата проверка, ОС – Бургас отменил изцяло първоинстанционната присъда, признал подс. К. за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление, за периода от 05.02.2015 г. до 19.04.2015 г., в гр. Созопол, обл. Бургаска, в качеството си на длъжностно лице – (длъжност) „Г. с.“ в „О. г. п. С.“, [населено място], съставил в кръга на службата си

общо 22 официални документа / предавателно – приемателни протоколи за маркиране на дървесина и разрешителни за сеч, подробно описани в диспозитива на присъдата/, в които удостоверил неверни обстоятелства /че не са констатирани нередности при маркирането; че дърветата са маркирани от лицензиран лесовъд/, с цел да бъдат използвани като доказателство за отразените обстоятелства, поради което и на основание чл. 311, ал.1, вр. с чл. 26, ал.1, вр. с чл. 54 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на които на основание чл. 66, ал.1 от НК отложил за изпитателен срок от три години.

С присъдата ОС – Бургас на основание чл. 189, ал.3 от НПК възложил разнските по делото в тежест на подсъдимия.

Подадената касационна жалба, срещу така постановената въззивна присъда, е допустима, тъй като е депозирана в законовоопределения срок, от процесуално легитимирана страна и срещу съдебен акт от категорията на визираните в чл. 346, т. 2 от НПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Прочитът на писменото допълнение към касационната жалба /доколкото самата жалба е бланкетна/ налага извода, че според жалбоподателя, въззивният съд е постановил необоснована присъда, тъй като от доказателствата по делото не се установявало подсъдимият да е осъществил деянието от обективна и субективна страна. На това основание касаторът претендира касационният съд да признае подсъдимия за невиновен и да го оправдае.

Тази претенция не може да бъде удовлетворена, поради естеството и характера на касационната проверка и свързаните с това правомощия на касационната инстанция. За разлика от въззивния съд, който има задължение да провери изцяло правилността на първоинстанционната присъда /чл. 314, ал. 1 от НПК/, касационният съд е ограничен в своята дейност от разпоредбата на чл. 347 от НПК до проверка само на обжалваната част на въззивния съдебен акт, по отношение на обжалвалите лица /и по отношение на необжалвалите подсъдими, ако е в тяхна полза/, както и относно наличието на някое от трите касационни основания по чл. 348, ал.1 т.1 – 3 от НПК. Необосноваността не е сред посочените поводи за касационен контрол и това е свързано с отсъствието на правомощие на касационния съд да събира доказателства, да формира въз основа на тях фактически изводи, различни от направените от въззивната инстанция и на тази основа да оправдава подсъдимия, каквото е искането на касатора. Единствено в хипотезата на чл. 24 ал.1, т.1 от НПК касационната инстанция може да оправдае подсъдимия /чл. 354, ал.1, т. 2, пр. 3 от НПК/ - ако деянието не е извършено или не съставлява престъпление, каквато не е налице в случая.

На следващо място следва да се отбележи, че в процесуалния документ, повод за настоящата касационна проверка, не се сочат конкретни аргументи, в подкрепа на твърдението за незаконосъобразност на въззивната присъда, а изцяло /почти дословно/ се възпроизвежда съдържанието на мотивите на първоинстанционната присъда. Ясно е, че касаторът припознава като свои приетите от първостепенния съд фактически положения и правните му съображения за оправдаване на подсъдимия, доколкото те са в синхрон със защитната му позиция. Избраният обаче начин за запълване със съдържание на касационната жалба не дава възможност на касационния съд да разбере в какво се състои недоволството на жалбоподателя. В касационната жалба не се сочат конкретни упреци към доказателствената и аналитичната дейност на въззивния съд. Не се твърди неправилно кредитиране, игнориране или превратно тълкуване на съдържанието на един или друг доказателствен източник от въззивната инстанция или бездействие от нейна страна при запълване на доказателствената съвкупност с

необходимите доказателства. Както беше посочено по – горе в настоящото решение, извън правомощията на касационния съд е служебно да проверява изцяло правилността на обжалвания въззивен съдебен акт, освен ако не се касае за наличието на някое от абсолютните съществени процесуални нарушения, от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 348, ал. 3 от НПК, каквито в конкретния случай не се установяват. Доколкото едно от тях е липсата на мотиви, настоящият съдебен състав при извършената проверка констатира, че и то не е налице. Прегледът на мотивите на въззивната присъда налага извода, че въззивният съд е изпълнил задълженията си по чл. 314 и чл. 339, ал. 2 от НПК, като подробно е посочил, кои фактически положения приема за установени и въз основа на кои от доказателствените източници. Задълбочено и прецизно е обсъдил всяко гласно доказателство, като е отразил в своя акт приетите от него фактически положения, отбелязвайки изрично кои от фактите намира за правилно установени от първоинстанционния съд и кои не. Посочил е и коя част от съдържанието на показанията на свидетелите Д. И., К. И., С. М., Б. М., А. С., Р. И. и П. Н. неправилно е била интерпретирана от предходния съд, като е изложил подробни доводи в подкрепа на своите собствени изводи по фактите. Въззивният съд е съпоставил прецизно показанията на посочените свидетели както помежду им, така и със заключенията на приетите по делото техническа и графически експертизи. Чрез осъществения подробен, задълбочен и подчинен на правилата на формалната логика анализ на всички събрани по делото доказателства, контролираният съд е достигнал до заключението, че дърветата, подлежащи на сеч, са били напръскани само със спрей, не са били маркирани от нито един от лицензираните лесовъди при „П. т.“ ЕООД и ЕТ „Б. – Б. М.“ с личните им КГМ - ки /контролни горски марки/, като такова маркиране не е било осъществено и от подсъдимия. Въз основа на тези фактически констатации логично проверяваният съд е достигнал до извода, че по описания начин е била нарушена разпоредбата на чл. 50 от Наредба № 8 за сечите в горите, изискваща предварително маркиране на подлежащите на отсичане дървета с КГМ. Изложил е аргументите си, поради които не е приел за законосъобразен извода на първоинстанционния съд за това, че обвинението не било доказано, тъй като не била установена дебелината на отсечените дървета, а разпоредбата на чл. 50, ал. 3 от Наредба № 8 позволявала маркиране и със спрей, ако диаметърът им е под 14 см. Законосъобразно предходната инстанция не е приела този довод /изложен и в касационната жалба/, като правилно е констатирала, че диаметърът на дървесината е посочен в сортиментната ведомост /приложена по делото/ за всеки един от подотделите, която е набор от документите, необходими за разрешаване на сечта, като в карнет – описите са отразени общият брой на дърветата от съответния подотдел, подлежащи на маркиране с КГМ, както и конкретната КГМ, с която се маркират. Посочената документация, преценена съвместно със свидетелските показания и със заключението на техническата експертиза, е дала основание на въззивния съд правилно да приеме за установено, че подлежащите на маркиране и немаркирани дървета са били с диаметър над 14 см.

По-нататък, направеният от въззивната инстанция извод, че в посочените от обвинението 22 броя официални удостоверителни документи – позволителни за сеч и предавателно – приемателни протоколи, подсъдимият е вписал неверни обстоятелства - че не са констатирани нередности при приемането на маркирането на дървесината в съответните подотдели и че дърветата са маркирани от лицензиран лесовъд с КГМ, е изцяло правилен и доказателствено подкрепен. Законосъобразен е и изводът на контролираният съд за това, че деянието е осъществено от подсъдимия и от субективна страна, тъй като той ясно е съзнавал неверността на отразената в официалните документи информация. В тази връзка

въззивната инстанция правилно е счела, че приетото от първоинстанционния съд отсъствие на субективния елемент се основава на превратния прочит на показанията на свидетелите М. и И.. Провереният съд е извършил задълбочен и обективен анализ на посочените гласни доказателства, в резултат на който е достигнал до логичното заключение за съставомерност на деянието. Доводите на въззивния съд в тази насока по същество отговарят на възражението на касатора за липса на субективния елемент на престъплението и доколкото настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира с тях, не намира за нужно да ги повтаря. Логична последица от правилната доказателствена и аналитична дейност на въззивната инстанция е и законосъобразното ѝ заключение за това, че подсъдимият К. от обективна и субективна страна е осъществил състава на чл. 311, ал.1, вр. с чл. 26, ал.1 от НК.

При определяне на санкцията за извършеното престъпление въззивната инстанция се е ръководила от правилата, визирани в разпоредбите на чл. 54 от НК, съобразила е всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и при отчитане на значителен превес на първите е наложила наказание на подсъдимия малко над минимума, предвиден за деянието по чл. 311, ал.1 от НК, като е отложила изпълнението му за минималния изпитателен срок. В касационната жалба не се излагат твърдения за несправедливост на санкцията и доколкото и настоящият съдебен състав не открива нарушения от категорията на визираните в чл. 348, ал. 5, вр. с ал.1, т. 3 от НПК, не намира основание за корекция на наказанието.

Структурирани по описания начин, мотивите на обжалвания съдебен акт отговарят на изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК, въззивният съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, правните му изводи са в пълно съответствие с материалния закон, а наложеното наказание справедливо.

В заключение следва да се посочи, че отсъствието на касационни основания обуславя оставянето в сила на обжалваната въззивна присъда.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 53/04.11.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 764/ 2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.